

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 lipca 2016 r. skierowanym przeciwko (...) S.A. Oddziałowi w Polsce z siedzibą w W., powódka B. S. (1) wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 109.000,00 zł, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 października 2015 r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za szkodę i krzywdę, doznaną na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 14 sierpnia 2014 roku, a także o zasądzenie na swoją rzecz odsetek za opóźnienie naliczonych od kwoty 130.000 zł od dnia 25 lutego 2015 r. (tj. od daty w której nastąpiła faktyczna wypłata środków pieniężnych w postępowaniu likwidacyjnym, na podstawie decyzji z 25 lutego 2015 roku) do dnia 2 marca 2015 r. oraz od kwoty 114.000 zł od dnia 3 marca 2015 r. (tj. od daty w której nastąpiła faktyczna wypłata środków pieniężnych w postępowaniu likwidacyjnym, na podstawie decyzji z 5 października 2015 r.) do dnia 5 października 2015 r.

Ponadto powódka wniosła o ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej za dalsze nieujawnione dotychczas następstwa wypadku oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania.

(pozew k. 2-28)

W odpowiedzi na pozew z dnia 5 września 2016 r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na pozew, k. 218-225)

W piśmie procesowym z dnia 27 października 2016 r. powódka sprecyzowała, że dochodzona pozwem kwota 109'000 zł, stanowi żądanie zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej doznała w wypadku komunikacyjnym z 14 sierpnia 2014 roku.

(pismo procesowe powódki, k. 437-441)

Pismem z dnia 13 grudnia 2016 r. strona pozwana, wniosła o wezwanie do udziału w sprawie (...) S.A. w W.. Pozwany wyjaśnił, iż z dniem 30 września 2016 roku, zbył swój portfel ubezpieczeń zawartych na terytorium Polski na rzecz w/w podmiotu. A zatem, (...) S.A. z siedzibą w W., jako podmiot przejmujący portfel, jest legitymowany biernie w niniejszym postępowaniu.

(pismo procesowe z 13.12.2016 r., k. 454)

Postanowieniem z dnia 14 marca 2018 r. tutejszy Sąd wezwał (...) S.A. z siedzibą w W. do udziału w sprawie w charakterze strony pozwanej.

(postanowienie z 14.03.2018 r., k. 570)

W piśmie z dnia 12 kwietnia 2018 r. (...) S.A. z siedzibą w W., wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zwolnienie od udziału w sprawie (...) S.A. Oddziału w Polsce z siedzibą w W.. Strona pozwana podała, iż podtrzymuje stanowisko i argumentację prezentowaną w niniejszej sprawie przez dotychczasowego pozwanego.

(pismo procesowe pozwanego, k. 578)

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2018 roku, Sąd zawiesił postępowanie w sprawie wobec śmierci powódki na podstawie art. 174 § 1 punkt 1 k.p.c., a następnie na podstawie art. 180 § 1 punkt 1 k.p.c. podjął postępowanie w sprawie z udziałem spadkobierców powódki, tj. B. S. (1) i G. S..

(postanowienie z 20.11.2018 r., k. 623)

Na rozprawie w dniu 20 listopada 2018 roku, powodowie ograniczyli żądanie pozwu do kwot po 15'500 zł na rzecz każdego z nich (tj. po 1/2 części roszczenia w kwocie 31'000 zł). W pozostałym zakresie oświadczyli, że cofają powództwo, wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

Nadto powodowie oświadczyli, że wyrażają zgodę na zwolnienie od udziału w sprawie (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W..

(stanowisko powodów wyrażone na rozprawie w dniu 20.11.2018 r., e-protokół, k. 622, adnotacja – 00:09:37, k. 620v)

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 20 listopada 2018 r., Sąd zwolnił od udziału w sprawie (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W..

(postanowienie wydane na rozprawie w dniu 20.11.2018 r., e-protokół, k. 622, adnotacja – 00:24:40, k. 621)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 sierpnia 2014 r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego obrażeń ciała doznała B. S. (1). Powódka była pasażerką pojazdu kierowanego przez sprawcę wypadku – G. S..

(okoliczność bezsporna)

Z miejsca zdarzenia, poszkodowaną przewieziono karetką pogotowia ratunkowego do Szpitala Wojewódzkiego im. (...) w K.. Stwierdzono u niej uraz głowy ze wstrząśnieniem mózgu i złamaniem kości potylicznej, oderwanie fragmentu kostnego z dolnej krawędzie trzonu C4, krwiak podpłucnowy po stronie lewej, stłuczenie lewego płuca, złamanie żeber I – IX po stronie lewej oraz ranę małżowiny usznej lewej. Wdrożono diagnostykę i leczenie zachowawcze, uzyskując poprawę stanu ogólnego oraz zmniejszenie dolegliwości. W dniu 19 sierpnia 2014 r., B. S. (1) została wypisana ze szpitala na własne żądanie. Zalecono jej m.in. unikanie wysiłku fizycznego przez 2-3 miesiące, gimnastykę oddechową, unieruchomienie szyi kołnierzem ortopedycznym oraz kontrole w Poradni Pulmonologicznej i Torakochirurgicznej i leczenie w ramach POZ.

(karta informacyjna leczenia szpitalnego (...) w K., k. 29-30; dokumentacja medyczna z leczenia powódki w (...) w K., k.31 – 36)

Od 19 do 27 sierpnia 2014 roku, B. S. (1) przebywała w Oddziale Chirurgii Ogólnej i Naczyniowej (...) Centrum Medycznego. Pacjentkę konsultowano neurologicznie, zastosowano leczenie zachowawcze. Zaproponowano zastąpienie kołnierza Schanza kołnierzem ortopedycznym sztywnym.

(dokumentacja medyczna z leczenia powódki w (...) Centrum Medycznym, k. 38-41, 43-46)

Od 6 do 11 października 2014 roku, B. S. (1) przebywała na obserwacji w Oddziale (...) Zakładów Opieki Zdrowotnej Centrum (...) w Ł. (w związku ze zdiagnozowanym guzem śródpiersia). Wykonane badanie nie potwierdziły wstępnego rozpoznania. Pacjentkę wypisano do domu.

(dokumentacja medyczna z leczenia B. S. w (...) Centrum (...) w Ł., k.48-49)

W dniach 29 - 31 października 2014 r., B. S. (1) ponownie została przyjęta do Oddziału Chirurgii Urazowo – Ortopedycznej (...) Centrum Medycznego, gdzie wykonano jej badania diagnostyczne i przeprowadzono niezbędne konsultacje lekarskie. Stwierdzono brak wskazań do leczenia zabiegowego. Pacjentkę zaopatrzono w kołnierz ortopedyczny Philadelphia, który nakazano nosić przez okres jednego miesiąca.

(dokumentacja medyczna z leczenia B. S. w (...) Centrum Medycznym, k.50)

Powódka pozostawała pod opieką lekarza pierwszego kontaktu oraz Poradni Neurologicznej.

(dokumentacja medyczna, k.61-71, 86-87)

W wyniku wypadku (urazu twarzoczaszki), zniszczeniu uległy zęby poszkodowanej. B. S. (1) podjęła we wrześniu 2014 roku stosowne leczenie stomatologiczne.

(zaświadczenia wydane przez lekarza stomatologa, k. 58-59)

W październiku 2014 roku, B. S. (1) podjęła leczenie psychiatryczne. U kobiety zdiagnozowano zaburzenia adaptacyjne o obrazie depresyjno – lękowym, związane z wypadkiem. Zalecono przyjmowanie leków uspokajających (m.in. hydroksyzyny).

(zaświadczenie, k. 75, dokumentacja z terapii B. S., k. 77-80)

W okresie od 6 do 27 marca 2015 r. B. S. (1) przebywała w Zespole Szpitali (...) w L.. Zaś od 29 czerwca do 24 lipca 2015 roku, w Ośrodku (...), gdzie zastosowano wobec niej leczenie fizykoterapeutyczne i kinezyterapeutyczne. W okresie od 17 marca do 9 kwietnia 2016 roku, powódka przebyła rehabilitację leczniczą w ramach prewencji rentowej ZUS w Ośrodku (...) w I..

(karta informacyjna k. 145; karta informacyjna (...), k.186, 189, historia choroby, k. 187-188; informacja o przebytej rehabilitacji leczniczej, k. 193-194).

Decyzją (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 18 listopada 2015 r. B. S. (1) została zaliczona do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Orzeczenie zostało wydane na stałe.

(orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 182)

Po wyjściu ze szpitala, B. S. (1) uzyskiwała wsparcie i pomoc ze strony córki, która podjęła się opieki nad matką, jednocześnie rezygnując z pracy. A. S. (1) pomagała matce w czynnościach domowych, przyrządzała jej posiłki, wozila na wizyty kontrolne do lekarzy. Przez 3-4 miesiące powódka wymagała wzmożonej pomocy, ze strony córki, a następnie jedynie przy czynnościach wysiłkowych. Poszkodowana zaczęła sama siadać po ok. 2-3 tygodniach od momentu opuszczenia szpitala

(zeznania A. S., e-protokół, k. 622, adnotacja – 00:16:47, k. 620v-621)

Przed wypadkiem B. S. (1) była osobą samodzielną i aktywną: pracowała zawodowo, ale także pomagała córce w opiece nad wnukiem, jeździła na działkę, uprawiała ogródek. Po wypadku, tryb życia poszkodowanej uległ zmianie na bardziej statyczny. Nadto, kobieta zaczęła uskarżać się na silne bóle i zawroty głowy i problemy z pamięcią (musiała wszystko zapisywać, zaczęła korzystać z kalendarzyka).

(zeznania A. S., e-protokół, k. 622, adnotacja – 00:16:47, k. 621)

Z punktu widzenia ortopedii, u B. S. (1) w związku ze zdarzeniem z 14 sierpnia 2014 roku, występował stan po urazie odcinka szyjnego kręgosłupa, ze złamaniem dolnej krawędzi kręgu C4, z dysfunkcją ruchową (ale bez cech usztywnienia). Poszkodowana, po przebytych urazach skrętnym z nadłamaniami krawędzi dolnej trzonu kręgu C4 odcinka szyjnego odzyskała dość dobrą wydolność statycznie – dynamiczną tej części kręgosłupa, z nieznacznymi ubytkami ruchowymi w zakresie zgięcia i rotacji w lewo (o ok. 10 stopni) oraz w prawo (o ok. 15 stopni).

Trwały uszczerbek na zdrowiu B. S. (1), oceniany z punktu widzenia urazów o charakterze ortopedycznym wyniósł 5 %, przez analogię do punktu 89a Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r.

Cierpienia fizyczne poszkodowanej, w związku ze skutkami wypadku były średnie przez okres ok. 3-ech miesięcy (do czasu usunięcia kołnierza), a następnie lekkie.

Poszkodowana wymagała pomocy osób trzecich w wykonywaniu czynności dnia codziennego w wymiarze 2-óch godzin dziennie przez okres 1,5 miesiąca (tj. przez okres w jakim nosiła kołnierz).

Rokowania co do stanu zdrowia poszkodowanej w zakresie odzyskania stabilizacji narządu ruchu i odzyskania zadowalającej wydolności statycznie – dynamicznej kręgosłupa zostały ocenione przez biegłego ortopedę jako pomyślne, a powrót do użytecznej wydolności, jak przed wypadkiem - za możliwy.

(pisemna opinia biegłego R. E., k. 443-444)

Z punktu widzenia chirurgii plastycznej, B. S. (1) na skutek wypadku z 14 sierpnia 2014 roku doznała pourazowej blizny czoła, pourazowego zniekształcenia prawej małżowiny usznej oraz pourazowego zniekształcenia biodra.

Trwały uszczerbek na zdrowiu B. S. (1), oceniany w tymże aspekcie wyniósł łącznie 5 %, tj.:

- pourazowa blizna czoła - 2% według punktu 19A Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r.
- pourazowe zniekształcenie prawej małżowiny usznej - 2 % według punktu 43 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r.
- pourazowe zniekształcenie lewego biodra – 1% według punktu 149 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r.

Cierpienia fizyczne poszkodowanej wynikające z ran czoła i małżowin usznej były umiarkowane przez okres 10-14 dni, a przez kolejne dwa tygodnie ustępowały.

Blizny powodowały trwałe, niewielkie oszpecenie poszkodowanej: blizna na czole była linijna, co powodowało ograniczoną możliwość korekty chirurgicznej; blizna przedniej powierzchni małżowiny usznej, jako mało widoczna nie wymagała korekty; zgłębienie na tylnej powierzchni małżowiny usznej, mogło zostać poddane korekcie chirurgicznej, zaś korekta zagłębienia na biodrze wiązałby się z powstaniem dodatkowej blizny (korzyści z takiego zabiegu są zatem niewielkie).

Wskazane blizny i zniekształcenia należy traktować jako postać ostateczną. Nie wpływały one w żaden sposób na funkcjonowanie poszkodowanej.

(pisemna opinia biegłego T. Z., k. 465-459)

Z punktu widzenia psychiatrii, u poszkodowanej w związku z wypadkiem z dnia 14 sierpnia 2014 roku, doszło do przekroczenia możliwości adaptacyjnych ustroju objawiających się: obniżeniem nastroju, płaczliwością, drażliwością, nerwowością, przeżywaniem leku, niepokoju, zaburzeniami rytmu snu i czuwania, apatia, anhedonią, dysfunkcją w zakresie koncentracji uwagi i pamięci. W/w objawy psychopatologiczne spełniają kryteria diagnostyczne zaburzeń nerwicowych o obrazie depresyjno – lękowym.

B. S. (1) w związku z wypadkiem z dnia 14.08.2014 nie doznała stresu pourazowego. Objawy psychopatologiczne, które rozwinęły się u niej w następstwie wypadku nie spełniają kryteriów diagnostycznych dla PTSD – zgodnie z obowiązującą Międzynarodową Klasyfikacją ICD-10.

Uszczerbek na zdrowiu poszkodowanej oceniany z punktu widzenia psychiatrii wynosił 5 % (zaburzenia nerwicowe, pod postacią zaburzeń depresyjno – lękowych F 41.2, powstałe w następstwie urazów czaszkowo - mózgowych) – według punktu 10a Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r.

W początkowym okresie (6-7 miesięcy), poszkodowana skoncentrowana była na sobie, trudnościach w codziennym funkcjonowaniu. W późniejszym okresie czasu, kiedy rozpoczęło się postępowanie sądowe poszkodowana martwiła się również o męża (który był sprawcą wypadku) i toczące się postępowanie sądowe. Nie był to jednak czynnik determinujący rozwinięcia u powódki objawów nerwicowych depresyjno-lękowych.

Na stan zdrowia psychicznego B. S. (1) nie wpływały inne, niezwiązane ze zdarzeniem komunikacyjnym okoliczności.

Podjęte przez poszkodowaną leczenie psychiatryczne oraz wizyty u psychologa spowodowały poprawę samopoczucia psychicznego. Leczenie polegało na wdrożeniu farmakoterapii oraz na udzieleniu wsparcia terapeutycznego w celu obniżenia nasilenia objawów psychopatologicznych. Poprawa stanu zdrowia psychicznego wynikającego z następstw wypadku na zdrowiu psychicznym B. S. (1) nastąpiła około 6-7 miesięcy od wypadku.

(pisemna opinia biegłej A. R., k. 479-503)

W aspekcie neurologicznym, wskutek wypadku z dnia 14 sierpnia 2014 roku, poszkodowana doznała: urazu wielonarządowego z urazem głowy i wstrząśnieniem mózgu, złamaniem kości potylicznej, urazem kręgosłupa szyjnego ze złamaniem dolnej krawędzi trzonu kręgu C4, urazem klatki piersiowej ze złamaniem żeber I do IX strony lewej, stłuczeniem płuca lewego, krwiakiem podopłucnowym, raną małżowiny usznej lewej i raną okolicy czołowej lewej, mnogimi złamaniami zębów. Po wypadku u poszkodowanej rozwinął się subiektywny zespół pourazowy oraz zespół bólowo-korzeniowy szyjny.

Trwały uszczerbek na zdrowiu B. S. (1), oceniany z punktu widzenia urazów o podłożu neurologicznym wynosi 5 % - wg punkty 10a Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r. (zaburzenia adaptacyjne będące następstwem razów, utrwalone nerwice związane z urazem czaszkowo-mózgowym).

Zakres cierpień poszkodowanej, oceniany w tymże aspekcie mógł być znaczny przez okres 4-ech tygodniu, a następnie umiarkowany i malejący.

U poszkodowanej istniały ograniczenia związane z przeciążeniem kręgosłupa szyjnego.

Poszkodowana wymagała pomocy osób trzecich przy wykonywaniu cięższych prac związanych z dźwiganiem i prac związanych z przeciążeniem kręgosłupa szyjnego przez okres 6 tygodni w wymiarze 2 godzin dziennie.

Stan zdrowia B. S. (1) pod względem neurologicznym, w momencie badania (2017 roku) został oceniony jako dobry.

(pisemna opinia biegłego A. N., k. 527-529, pisemna opinia uzupełniająca, k. 589)

Z punktu widzenia rehabilitacji medycznej B. S. (1) doznała urazu wielonarządowego w razu głowy, wstrząśnienia mózgu, złamania kości potylicznej, urazu kręgosłupa szyjnego ze złamaniem dolnej krawędzi trzonu kręgu C 4, urazu klatki piersiowej ze złamaniem żeber od I do IX po stronie lewej, stłuczenia płuca lewego z krwiakiem podopłucnowym, rany małżowiny usznej lewej i okolicy czołowej lewej, mnogich złamań zębów.

Leczenie w poradni rehabilitacji przez lekarza specjalistę rehabilitacji medycznej u poszkodowanej było uzasadnione jedynie po wypadku. Następnie brak było wskazań do kontynuowania rehabilitacji. Rehabilitacja była realizowana w ramach ubezpieczenia.

Leczenie i rehabilitacja w oddziałach prewencji ZUS były uzasadnione ponieważ poszkodowana rokowała odzyskanie zdolności do pracy.

(pisemna opinia biegłej K. K., k.547-550)

Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym ((...) SA, oddział w Polsce z siedzibą w W.). Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi w dniu

16 stycznia 2015 r. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność co do zasady. Decyzją z dnia 25 lutego 2015 roku, przyznał powódce świadczenie w łącznej wysokości 22'307,12 zł, zaś decyzją z dnia 1 października 2015 roku, przyznał dodatkowe świadczenie w łącznej kwocie 11'692,14 zł. Ogólnie w postępowaniu likwidacyjnym powódka otrzymała: 21'000 zł tytułem zadośćuczynienia; 2'880 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich, 1'512 zł, tytułem zwrot kosztów dojazdów; 2'264,49 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia; 1'162,63 zł tytułem utraconych dochodów.

(zgłoszenie szkody, k. 131-141; pisma ubezpieczyciela, k.142-143, 158-159)

B. S. (1) zmarła w dniu 19 lutego 2018 roku. Nie są znane przyczyny śmierci powódki. Spadek po niej, na podstawie dziedziczenia ustawowego nabyli wprost: mąż G. S. i córka A. S. (1), każdy po 1/2 części.

(odpis skrócony aktu zgonu, k.619; akt poświadczenia dziedziczenia, k. 614 protokół dziedziczenia i oświadczenie o odrzuceniu spadku oraz oświadczenia o przyjęciu spadku, k. 616-618; zeznania A. S., e-protokół, k. 622, adnotacja – 00:16:47, k. 620v)

Dokonując powyższych ustaleń faktycznych Sąd oparł się na powołanych dowodach z dokumentów, przesłuchaniu powódki A. S. (1), a także opiniach biegłych sądowych lekarzy. Biegli opisali zakres doznanych przez powódkę na skutek wypadku urazów, rozmiar doznanych przez nią cierpień, wymiar niezbędnej pomocy osób trzecich, przy wykonywaniu czynności dnia codziennego oraz wielkość uszczerbku na zdrowiu. W sumie, stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki, ustalony, w oparciu o powołane dowody z opinii biegłych sądowych, wyniósł 15 %, bowiem trwały uszczerbek stwierdzony przez neurologa (5 %) mieści się w całości w uszczerbku opisanym przez biegłego psychiatrę (5 %).

Wydane przez biegłych lekarzy opinie Sąd uznał za rzetelne i wyjaśniające wszystkie konieczne do rozstrzygnięcia kwestie. Zostały one wykonane zgodnie z tezami dowodowymi w oparciu o analizę akt sprawy i badania powódki. Biegli w swoich opiniach w sposób jasny i logiczny wyjaśnili wszystkie wątpliwości, uzasadnili wywiedzione wnioski oraz w sposób jednoznaczny odnieśli się do pytań i zarzutów zgłaszanych przez strony (biegły neurolog).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu powodowie A. S. (1) i G. S., jako spadkobiercy zmarłej B. S. (1), ostatecznie, domagali się zasądzenia na swoją rzecz zadośćuczynienia w kwocie po 15'100 zł na rzecz każdego z nich, wskazując, że dochodzone roszczenie pozostaje w związku ze skutkami wypadku komunikacyjnego, jakiemu uległa ich matka i żona, w dniu 14 sierpnia 2014 roku.

Zgodnie z art. 445 § 3 k.c. roszczenie o zadośćuczynienie przechodzi na spadkobierców tylko wtedy, gdy zostało uznane na piśmie albo gdy powództwo zostało wytoczone za życia poszkodowanego. W świetle przywołanego przepisu nie budzi wątpliwości możliwość domagania się zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę przez A. i G. S., jako następców prawnych zmarłej, która została poszkodowana w wypadku komunikacyjnym z dnia 14 sierpnia 2014 r., a tym samym istnienie legitymacji procesowej czynnej po stronie powodów. B. S. (1) zmarła bowiem w toku procesu, w którym domagała się zapłaty na swoją rzecz wskazanego wyżej świadczenia.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Na podstawie art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Odpowiedzialność pozwanego wynika z ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152). Zgodnie z art. 34 ust. 1 wskazanej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Stosownie do art. 35 ustawy, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Sprawca wypadku ponosi odpowiedzialność za jego skutki na podstawie art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c. W granicach odpowiedzialności sprawcy szkody za szkodę odpowiada pozwany Zakład (...).

W analizowanym stanie faktycznym nie ulega wątpliwości, że w następstwie opisanego wypadku komunikacyjnego, B. S. (1) poniosła szkodę. Pozwany ubezpieczyciel nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności za skutki przedmiotowego wypadku, czemu dał wyraz, dokonując w ramach postępowania likwidacyjnego wypłaty części dochodzonego świadczenia.

Bezspornie zatem spełnione zostały przesłanki odpowiedzialności, tj. szkoda i związek przyczynowy pomiędzy szkodą a zdarzeniem sprawczym.

Podstawę zasądzenia zadośćuczynienia stanowi przepis art. 445 §1 k.c. w zw. z art. 444 §1 k.c. Zadośćuczynienie jest formą rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej i obejmuje swym zakresem wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te które mogą powstać w przyszłości. Ma w swej istocie ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć. Dzięki niemu winna zostać przywrócona równowaga, zachwiana wskutek popełnienia przez sprawcę czynu niedozwolonego. Ma ono charakter całościowy i winno stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość. Wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności sprawy w tym rozmiarze doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku. Od osoby odpowiedzialnej za szkodę poszkodowany winien otrzymać sumę pieniężną, o tyle w danych okolicznościach odpowiednią, by mógł za jej pomocą zatrzeć lub złagodzić poczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną. Nie ma natomiast podstaw do uwzględnienia żądania w takiej wysokości, by przyznana kwota stanowiła ponadto, ze względu na swoją wysokość represję majątkową (vide: uchwała pełnego składu Izby Cywilnej SN z dnia 8 grudnia 1973 roku /OSNCP z 1974 r., poz. 145).

Przy określeniu wysokości zadośćuczynienia Sąd miał na względzie, że wskutek wypadku i powstałych na jego skutek urazów, B. S. (1) doznała cierpień fizycznych powodowanych głównie doznawanym bólem, niedogodnościami procesu leczenia i rehabilitacji, a także koniecznością noszenia kołnierza ortopedycznego. Sąd wziął przy tym pod uwagę, że cierpienia te były odczuwane najintensywniej bezpośrednio po zdarzeniu: zakres cierpień powódki, w pierwszych tygodniach po wypadku został przez biegłych zakwalifikowany jako średni (biegły ortopeda) i umiarkowany (biegły chirurg plastyk oraz neurolog), a następnie (w dalszym okresie czasu) jako lekki (biegły ortopeda) i malejący (biegły neurolog).

Wypadek niewątpliwie wpłynął w sposób niekorzystny na sferę emocjonalną powódki, Doznane wskutek wypadku urazy (czaszkowo – mózgowy), spowodowały u niej zaburzenia nerwicowe pod postacią zaburzeń depresyjno – lękowych. Powódka stała się osobą nerwową, drażliwą, płaczącą, uskarżała się na problemy ze snem oraz pamięcią. Stan taki utrzymywał się przez okres 6 do 7 miesięcy po wypadku.

Z drugiej jednak strony, nie powinno umknąć uwadze, że rokowania na przyszłość powódki - odnośnie odzyskania stabilizacji narządu ruchu, zostały ocenione przez biegłego ortopedę jako pomyślne (wskazał, że powrót powódki do użytecznej wydolności, jak przed wypadkiem jest możliwy), stan zdrowia pod względem neurologicznym,

jako dobry, a powstałe w wyniku zdarzenia zniekształcenia bliznowate jako powodujące niewielkie oszpecenie i pozostające bez wpływu na sposób funkcjonowania poszkodowanej. Nadto zauważyć należy, że podjęte przez powódkę leczenie psychiatryczne oraz terapia psychologiczna, przyniosły zamierzony efekt, spowodowały obniżenie objawów psychopatologicznych, a tym samym poprawę samopoczucia psychicznego powódki.

Bez wpływu na ocenę wysokości należnego zadośćuczynienia nie może pozostać również wielkość trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki, związanego z przebytymi urazami, który został oceniony przez biegłych łącznie na 15 %.

Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę, Sąd uznał, że odpowiednim zadośćuczynieniem za doznaną przez powódkę krzywdę będzie kwota 52.000 złotych. Ponieważ w toku postępowania likwidacyjnego pozwana wypłaciła już B. S. (1) tytułem zadośćuczynienia kwotę 21.000 zł, do zasądzenia pozostała kwota 31'000 zł.

Powodowie są spadkobiercami ustawowymi B. S. (1). Stosownie do treści aktu poświadczenia dziedziczenia, każdy z nich dziedziczy spadek po zmarłej w 1/2 części. A zatem, każdemu z ich przesłuchuje 1/2 zasądzonych świadczenia, tj. po 15'500 zł. Taką też kwotę Sąd przyznał każdemu z pozwanych, o czym orzekł w punkcie 1. wyroku.

Sąd zasądził odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w w/w wysokości od dnia 6 października 2015 roku, zgodnie z żądaniem pozwu.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie orzeczenia merytorycznego stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne, jeżeli według art. 203 § 4 k.p.c. czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo nie zmierza do obejścia prawa. Na rozprawie w dniu 20 listopada 2018 roku powodowie oświadczyli, iż podtrzymują żądanie w zakresie kwoty 31'000 zł tytułem zadośćuczynienia, a w pozostałym zakresie cofają pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. W ocenie Sądu cofnięcie pozwu było dopuszczalne, bowiem okoliczności sprawy nie wskazywały, aby zachodziła sprzeczność tej czynności z prawem lub zasadami współzycia społecznego, czy też aby istniał zamiar obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.). Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c. umorzył postępowanie w tym zakresie, o czym orzekł w punkcie 3. sentencji wyroku.

Należy mieć na uwadze, że zasadą wynikającą z art. 203 § 2 k.p.c. jest, że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Cofnięcie pozwu traktowane jest bowiem jako przegranie sprawy, chyba że wywołane było zaspokojeniem roszczenia powoda w toku procesu – taka sytuacja jednakowoż na gruncie niniejszej sprawy nie miała miejsca. A zatem powodów, pomimo uwzględniania roszczenia – w części w jakiej cofnęli powództwo, należy traktować jako stronę przegrywającą, która winna ponieść koszty procesu, stosownie do zasady wyrażonej w art. 100 zd. 1 k.p.c.

Na podstawie art. 102 k.p.c., Sąd orzekł o nieobciążaniu powodów kosztami postępowania, w tym kosztami należnymi pozwanemu, uznając, że w rozpoznawanej sprawie byłoby to niesłuszne. Należy podkreślić, że do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji art. 102 k.p.c., zaliczyć można nie tylko te dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony, ale również te związane z samym przebiegiem postępowania. Na gruncie niniejszej sprawy, powództwo zostało wytoczone przez spadkodawczynię powodów, która zmarła w toku procesu. Powodowie, jako następcy prawni B. S. (1), przystępując do procesu znaczenie ograniczyli żądanie pozwu - do kwoty po 15'500 zł, na rzecz każdego z nich, a żądanie w tej wielkości zostało uwzględnione w całości. Sąd uznał, że w tych okolicznościach obciążenie powodów kosztami postępowania, godziłoby w poczucie sprawiedliwości.

Sąd nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi, tytułem nadpłaconych zaliczek na wydatki: na rzecz powódki A. S. (1) - kwotę 274,64 złote, na rzecz powoda G. S. – kwotę 274,63 zł, zaś na rzecz strony pozwanej – (...) S.A. z siedzibą w W., następcy prawnego (...) SA Oddział w Polsce – kwotę 407,71 zł.

Na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c., Sąd obciążył stronę pozwaną należnymi kosztami sądowymi, w wysokości 1'246 zł.